

Маленька насінинка: історія
Вангарі Маатаї

A Tiny Seed: The Story of
Wangari Maathai

Nicola Rijdsdijk
Maya Marshak
Nataliia Nalavko

3

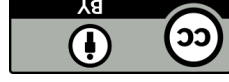
Українська / English

Global Storybooks
globalstorybooks.net

Маленька насінинка: історія
Вангарі Маатаї / A Tiny Seed: The
Story of Wangari Maathai

Nicola Rijdsdijk
Maya Marshak
Nataliia Nalavko (uk)

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

У селі на схилах гори Кенії у Східній Африці
маленька дівчинка працювала на полі зі
своєю мамою. Дівчинку звали Вангарі.

...

In a village on the slopes of Mount Kenya in East
Africa, a little girl worked in the fields with her
mother. Her name was Wangari.

Вангарі подобалося проводити час на вулиці.
Вона розпушувала ґрунт своїм мачете у
сімейному садку. Вона садила маленякі
насінінки у теплу землю.
...
Wangari loved being outside. In her family's
food garden she broke up the soil with her
machete. She pressed tiny seeds into the warm
earth.

Захід сонця був її улюбленим часом дня. Коли вже було надто темно, щоб бачити рослини, Вангарі знала, що пора йти додому. Вона йшла вузькими стежками через поля і переходила через річки.

...

Her favourite time of day was just after sunset. When it got too dark to see the plants, Wangari knew it was time to go home. She would follow the narrow paths through the fields, crossing rivers as she went.

Вангарі померла у 2011 році, але ми завжди згадуємо її, коли бачимо гарне дерево.

...

Wangari died in 2011, but we can think of her every time we see a beautiful tree.

Вангари багато працювала. Люди у цілому світі це побачили і дали їй відому почесну нагороду. Вона називається Нобелівська премія миру. Вангари стала першою африканкою, яка отримала цю нагороду.

...

Wangari had worked hard. People all over the world took notice, and gave her a famous prize. It is called the Nobel Peace Prize, and she was the first African woman ever to receive it.

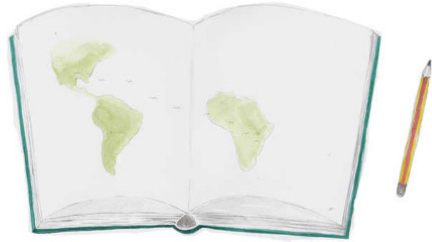

Вангари була розумна дівчинка і з нетерпінням чекала, коли вже піде до школи. Але її мама і тато хотіли, щоб вона залишалася вдома і допомагала їм. Коли їй виповнилось 7 років, її старший брат переконав батьків віддати її до школи.

...

Wangari was a clever child and couldn't wait to go to school. But her mother and father wanted her to stay and help them at home. When she was seven years old, her big brother persuaded her parents to let her go to school.

Вона любила вчитися! Вангарі дізнавалася все більше і більше з кожної книги, яку вона прочитала. Вона так добре вчилася, що її запросили на навчання у Сполучені Штати Америки. Вангарі була дуже щаслива! Вона хотіла дізнатися про світ більше.

...

She liked to learn! Wangari learnt more and more with every book she read. She did so well at school that she was invited to study in the United States of America. Wangari was excited! She wanted to know more about the world.

Пройшов час. Із нових дерев вирости ліси, знову потекли річки. Ініціатива Вангарі поширилася на всю Африку. Сьогодні мільйони дерев вирости із насіння Вангарі.

...

As time passed, the new trees grew into forests, and the rivers started flowing again. Wangari's message spread across Africa. Today, millions of trees have grown from Wangari's seeds.

Вангарі знала, що треба робити. Вона навчила жінок вирощувати дерева із насіння. Жінки продавали дерева і мали гроші для сім'ї. Жінки були щасливі. Вангарі допомогала їм відчутти себе сильними.

...

Wangari knew what to do. She taught the women how to plant trees and used the money to look after their families. The women were very happy. Wangari had helped them to feel powerful and strong.

Вангарі вивчала багато в американському університеті. Вона вивчала рослини і як вони ростуть. Вона часто згадувала, як вона виросла, як грала різні ігри із своїм братом у тіні дерев у красивих лісах Кенії.

...

At the American university Wangari learnt many new things. She studied plants and how they grow. And she remembered how she grew up playing games with her brothers in the shade of the trees in the beautiful Kenyan forests.

Чим більше вона вчилася, тим сильніше усвідомлювала, як вона любить людей Кенії. Вона хотіла, щоб вони були вільні і щасливі. Чим більше вона вивчала, тим більше вона згадувала свій африканський дім.

...

The more she learnt, the more she realised that she loved the people of Kenya. She wanted them to be happy and free. The more she learnt, the more she remembered her African home.

Коли Вангарі закінчила навчання, вона повернулася у Кенію. Але її країна змінилася. З'явилися величезні ферми на полях. Жінки не мали дров, щоб приготувати їсти. Люди були бідні, а діти голодні.

...

When she had finished her studies, she returned to Kenya. But her country had changed. Huge farms stretched across the land. Women had no wood to make cooking fires. The people were poor and the children were hungry.